

ROMEO I JULIJA NA PERISTILU

Slikovita energija splitskog ansambla

Split je dobio predstavu kojoj se može radovati, a ovacije je zacijelo zaslužio lakopotezni baletni ansambl

Maja Stanetti

Zaglušan je i iskren pljesak ispratio preksinoćnju premijeru baleta "Romeo i Julija" Sergeja Prokofjeva u koreografiji i režiji Yourija Vamosa, renomiranoga mađarskoga koreografa s njemačkim boravištem, čiji je rad hrvatska publika upoznala lani u zagrebačkoj produkciji "Coppelie na Montmartreu" na glazbu Lea Delibesa. Split je nesumnjivo dobio predstavu kojoj će se radovati i kada s Peristila u sezoni preseli u zgradu Hrvatskog narodnog kazališta.

Autorske preinake

A prave ovacije zaslužio je uigrani lakopotezni splitski baletni ansambl s dojmljivim solistima. Vamos, poznat kao jedan od malo-brojnih europskih koreografa koji njeguje tradiciju cjelovečernih baleta, često osuvremenjuje tradicionalne teme autorski preinačujući poznate verzije klasičnih naslova. A "Romeo i Julija" zacijelo je jedan od klasičnih baleta prošloga sto-

ljeća. Vamos shakespeareijansku priču premješta u doba nastanka glazbe, u tridesete godine prošloga stoljeća, u skladnim i ljupkim haljinama i "mafijaškim" odijelima Sonje Obradović i jednostavno promjenjivoj sceni Dinke Jeričević, koja maksimalno poštuje i ističe ljepotu Peristila. Vamos zapisuje da predstava "traži glumce koji svojim tijelima mogu izraziti osjećaje i ispričati priču".

Raskošna slikovitost

I u tomu uspijeva. Ponajviše u pričanju znane priče čiji se dekorativni detalji bliže nijemom filmu, dok će u neiscrpnu vrelu stalnog pokreta, osobito u ljubavnim scenama, izgubiti ponešto od izražajnosti sublimne, ali i eksplicitne žudnje i erotičnosti susreta dvoje nesretnih ljubavnika: djevojački divne, prozirne Monice Didoni i odlučnog i strasnog Azamata Nabiullina. Fokus predstave, njezina raskošna slikovitost lako se iskazuje u energiji skupnih prizora: "tangu" kao iz "časti Prizzijevih" ili ovdje Capulettijevih, prosjačkim nepodopštinama, mačevanju, sukobima...

Glazba sa snimke ili glazba uživo?

Nakon zagrebačkoga i splitskoga iskustva sa zahtjevnom partituroom Sergeja Prokofjeva ostaje dvojba kako je bolje i poželjnije: glazba izvođena uživo ili snimka. Idealna bi bila uživo, ali ne s toliko ometajućih brljanja kakva su se mogla čuti za zagrebačke izvedbe, tolikih da bi gledatelj platio da u miru gleda predstavu s glazbom sa snimke. No, i ona može postati dvosjeklim mačem kao za svježega splitskog iskustva kada je ozvučenje djelomice bilo preglasno, bez prave dubine i plastičnosti orkestralnog zvuka.

